

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBlicație EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 6-a după Rusalii
(Vindecarea slăbănogului)

Preot Ion Cărciuleanu

Tot ce primim de la Dumnezeu este un dar al bunătății Sale nemărginite. Dar pentru a ne învrednici de darul lui Dumnezeu trebuie să ne ferim de păcat. Căci **păcatul nu ne atinge numai sufletește, ci și trupește și el este cauza tuturor durerilor noastre din această lume.**

Sufletește, el sfarmă legătura dintre noi și Dumnezeu, întrerupe astfel grija pentru ființa noastră. Trupește, el lasă urme în ființa noastră, pe care o strică și o face să nu mai urmeze rânduielile ce-i stau la temelie.

Păcatul aduce în trup boală și suferință, fiindcă întrerupe mersul firesc al vieții, așa precum a fost statornicit de Dumnezeu, într-un început. El face vieții același rău, pe care apele murdare și vătămătoare îl fac izvorului limpede, când ajunge în ținuturile neprielnice.

De aceea Mântuitorul a tămăduit pe unii numai iertându-le păcatele - adică înlăturând pricina răului.

De aceea a zis El slăbănogului: „Vezi să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție mai rău”, de aceea la spovedanie duhovnicul, după ce dezleagă păcatele, spune: „păcatele nu aduc nici un folos creștinilor, ci mai ales, neputință, boală, sărăcie și multe feluri de dureri”.

Aceasta ne face să înțelegem nu numai ce este păcatul, ci și ce trebuie să facem împotriva lui. Durerea și suferința din trupul nostru sunt urmarea păcatelor noastre sau a înaintașilor noștri. Izvorul este deci păcatul, cum se exprimă atât de adevărat Sfânta Apostol Pavel: „Print-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat, moartea” (Rom. 5, 12).

Mântuitorul, venind în lume, îndură cele mai grele suferințe, pentru a ne arăta că numai drumul crucii duce la desăvârșire și mântuire. Domnul Hristos schimbă caracterul inițial al suferinței și al durerii, dându-le un caracter de curățire, purificare și desăvârșire morală (Ioan 5, 14; Petru 2, 21; II Corint. 6, 16).

Omul ca să se mântuiască, nu are nevoie decât de minte trează și de rugăciune.

SFÂNTUL PIMEN CEL MARE

Fapte rele și patimi

Despre păcatele săvârșite cu gândul

Arhimandrit Ilie Cleopa

In multe locuri ale Sfintei și dumnezeieștii Scripturi aflăm că Dumnezeu Cel Atoateștiutor știe gândurile oamenilor și vede mai înainte toate cele ce vom face și vom gândi noi. Acest lucru îl arată și psalmistul care zice: „Cele nelucrate ale mele le-au cunoscut ochii Tăi” (Psalm 138, 16). Prin **proorocul Ieremia**, Dumnezeu arată același lucru, zicând: „Eu sunt cel ce cerc inimile și ispitesc rărunchii ca să dau fiecăruia după căile lui și după roadele isprăvilor lui” (Ieremia 11, 20; 17, 10; 20, 12). Proorocul David la fel zice: „Cela ce cerc inimile și rărunchii, Dumnezeule!” (Psalm 7, 9).

Așadar, frații mei, nu trebuie să ne mirăm că Dumnezeu știe gândurile noastre, ci mai ales, să ne temem de Dumnezeu, fiindcă El nu numai că știe gândurile noastre, ci și pedepsește păcatele ce nu le vom mărturisii la duhovnic și nu ne vom pocăi de ele, păzindu-ne mintea de gândurile rele.[...]

Sfântul Efreim Sirul, având în vedere că gândurile vor fi pedepsite în ziua cea mare a judecării de apoi, zice: „Nu vă aruncați în negrijă, frații mei, pentru păcatele cu gândul că nu ar fi mari și nu ar avea osândă de la Dumnezeu. Dacă păcatele cu gândul nu ar fi mari, apoi ar fi socotit Dumnezeu desfrânare într-o poftă de femeie și ucidere într-o ură de frate? Dacă păcatele cu gândul nu ar fi osândite, nu era nevoie ca dreptul Iov să aducă jertfă în toate zilele înaintea lui Dumnezeu, pentru păcatele făcute cu gândul ale feciorilor săi” (Iov 1, 4-5). Dacă păcatele cu gândul nu ar fi mari, nu ar fi zis marele apostol Pavel, că în ziua judecării de apoi „va descoperi Dumnezeu sfaturile inimilor și cele ascunse ale întunericii, părându-i pe dânsii gândurilor lor, și dând răspuns în ceasul acela pentru ele” (I Corinteni 4, 5; Romani 2, 15).

De unde se nasc gândurile rele în mintea noastră? La această întrebare, Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne răspunde, zicând: „Cele ce ies din gură

pornesc din inimă și acelea spurcă pe om” (Matei 15, 18). Altă dată iarăși zice: „Dinăuntru, din inima omului ies cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, uciderile, adulterul, lăcomia, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, pizma, hula, trufia, ușurătatea. Toate aceste rele ies dinăuntru și spurcă pe om” (Marcu 7, 21-23).

Dar de câte feluri sunt gândurile rele? La această întrebare spune **Sfântul Casian Romanul** că opt sunt gândurile răutății. Și care sunt aceste opt feluri de gânduri rele? Cel dintâi gând al răutății este al lăcomiei pântecelui; al doilea, al desfrânării și al poftei de desfrânare; al treilea, al iubirii de argint; al patrulea, al mâniei; al cincilea, al întristării; al șaselea, al trândăviei; al șaptelea, al slavei deșarte; al optulea, al mândriei (Filocalia, vol. I, Sibiu, 1947, p. 97-123).

Prin ce faptă bună putem scăpa de gândurile rele? Atât monahii, cât și creștinii pot scăpa de gândurile rele prin două fapte bune, și anume: Prin paza minții de gânduri numită și trezvia atenției prin sfânta rugăciune și mai ales rugăciunea inimii. Iar pentru a scăpa de orice gând rău și de orice patimă, trebuie să unim trezvia atenției, adică gândurile curate ale minții noastre cu sfânta rugăciune. Aceste două fapte bune lucrează strâns unite una cu alta și se susțin reciproc, după cum zice **Sfântul Isihie Sinaitul**: „Atenția minții și rugăciunea lui Iisus, se susțin una pe alta, pentru că atenția supremă se naște din rugăciunea neîncetată iar rugăciunea se naște din paza minții și atenția supremă” (Filocalia, vol. IV, p. 42).[...]

Deci vă rog să nu uitați, când vă vin gânduri și pofti rele în minte sau în inimă, să le izgoniți de la voi cu această sfântă rugăciune: **Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (sau păcatoasa).**

De veți avea paza minții și rugăciunea, să știți că va aflați pe calea mântuirii.

DE CE?

De ce nu-L vedem
niciodată pe Dumnezeu?Claudiu Balan | www.ortodoxiatinerilor.ro

Ca părinte încerc mereu să-mi îndrept copiii atunci când greșesc. Ba dacă s-ar putea aș vrea mereu să fiu lângă ei, oriunde ar fi și orice ar face, ca să le spun cum să se comporte, să-i ridic atunci când cad, să-i corectez atunci când calcă strâmb, când vorbesc urât, când gândesc răul. Dar e imposibil să fiu cu ei tot timpul. Copiii stau fără părinți la grădiniță, la școală, la joacă afară, în parc cu copiii. De fapt cu cât cresc cu atât își doresc să petreacă mai mult timp cu cei de vârsta lor și mai puțin cu părinții.

Oricât de mult mi-aș iubi copilul, oricât de mult mi-aș dori ca el să își însușească viața duhovnicească și credința în Dumnezeu, totuși practic e imposibil să fiu alături de el și să-l învăț binele.

Dar să presupunem prin absurd că aș încerca să-i fiu prezent alături mai tot timpul, oare ce s-ar întâmpla? Să presupunem că pot mereu să-l sfătuiesc ce să facă, ce să zică, ce să aleagă, cum să gândească, oare ce-ar fi?

Probabil ar deveni mai bun, mai reticent spre păcat și spre rău, dar unde e meritul lui? Unde este bucuria lui că a aflat singur Adevărul, că a aflat cine este Viața adevărată?

Dacă-mi privez copilul de căderi, îl privez inclusiv de suferința căderii, de experiența întunecată a păcatului. Unde va mai fi pocăința lui? Unde va mai fi tănguiera lui către Dumnezeu ca să iasă din păcat? Unde va fi lupta lui de a se ridica din cădere? Unde va fi căutarea lui sufletească?

Pe de altă parte, ce mulțumire voi avea eu ca părinte când știu că fiica mea face binele doar în prezența mea? Ori, în asta constă bucuria educației: să-ți vezi copilul că se comportă moral și atunci când nu e cu tine... pentru că atunci știi sigur că sfaturile și exemplul vieții tale au lăsat urme în el.

Ce merit are angajatul dacă muncește cu drag și spor când e șeful lângă el? Dacă atunci când pleacă el revine la starea lui de leneveală și dezinteres. Ce șef își dorește oare angajați pe care să-i stimuleze la muncă prin forță și intimidare?

Bucuria profesorului nu este doar ca elevul să învețe lecția ci să și-o însușească în persoana lui. Einstein spune că educația este tocmai acea parte care rămâne după tot ceea ce ai învățat la școală. Esența ideii este că omul devine educat

în măsura în care își însușește în viața și faptele lui ceea ce a învățat.

Același lucru se întâmplă și în relația cu Dumnezeu. Sunt persoane care-i cer lui Dumnezeu să se arate nouă oamenilor ca să credem în existența Lui. Îi cer să înlăture morții care să ne vorbească despre cum este în lumea de dincolo. Poate și noi creștinii aveam adesea fel de fel de gânduri în care sperăm sau vrem să-L vedem pe Dumnezeu... și ne întrebăm:

**Oare de ce uneori Dumnezeu
nu ni se arată?**

Știm că există, dar poate ar fi bine să se mai și arate din când în când.

Lipsa vizuală la nivel fizic al lui Dumnezeu înaintea noastră este un act pedagogic de mare înțelepciune. Dacă Dumnezeu ar putea fi văzut de oricine oricând, atunci cu siguranță El ar inspira autoritate și frică în oameni, și cu certitudine noi am încerca să-i facem voia, de teamă să nu-L supărăm.

Dacă aș putea să-L văd mereu pe Dumnezeu înaintea mea după ce fac păcatul, m-aș rușina adânc, i-aș evita privirea... aș încerca să fug de El. Și poate peste ceva timp iarăși cad în același păcat... Și iarăși... Poate pe parcurs îmi dau seama că sunt prea neputincios și nu pot să evit păcatul... în acest caz prezența lui Dumnezeu permanent lângă mine aș percepe-o și mai acuzator.

Uneori noi oamenii vrem să fim singuri, fără Dumnezeu. Mai ales după ce săvârșim păcatul. E rușinea aceea a dezamăgirii celui alt, a faptului că nu te-ai ridicat la așteptările lui.

După ce aș face o faptă bună i-aș căuta privirea aprobator și aș aștepta chiar și laude. Când îl voi fi judecat pe cel ce greșește, aș privi spre El căutând să-mi îndreptătesc fapta și să-mi confirme mai clar că omul dinaintea mea e păcătos.

Când aș trece pe lângă un om sărac care-mi cere un ban sau ceva de mâncare m-aș opri mai mult forțat să-i dau, bine știind că Dumnezeu mi-ar vedea zgârcenia.

Dacă L-aș vedea pe Dumnezeu lângă mine nu L-aș mai căutat cu atâta patos! Nu l-aș mai dori așa de mult, întunecat fiind de păcatele mele.

Absența vizuală a lui Dumnezeu din viața noastră are la bază un singur motiv: iubirea pe

care ne-o poartă. **Dumnezeu se ascunde pentru că nu vrea să ne oblige în vreun fel spre fapte bune, ci vrea ca noi în maximă libertate și consimțământ să-i facem voia, să-i respectăm poruncile.** Dumnezeu se ascunde pentru a nu ne forța să credem în existența Lui ci în mod liber și prin credință să acceptăm că El este. Argumente sunt! E plină lumea de sla-va lui Dumnezeu, doar să avem ochi pentru ea.

Nevederea lui Dumnezeu poate fi un îndemn spre păcat pentru noi, dar de fapt este un îndemn la a trăi pe propria noastră piele binele și răul și apoi să alegem conștient.

Dumnezeu se ascunde ca noi să-L căutăm: în casă, în societate, în natură, în Univers, în întreaga creație... în sufletul nostru... în persoana celui alt.

Dumnezeu lipsește pentru a nu ne stânjeni când ne murdărim sufletele. Stă nevăzut pentru a ne aduce aminte că uneori uităm de El.

De fapt Domnul nu-și dorește să fie prezent doar la nivel vizual în viața noastră, ci într-un mod plener, complet: în sufletul nostru, în noi, ca să-L simțim, să-L „gustăm”, să-L pipăim duhovnicește.

„Nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine!” zice Sfântul Apostol Pavel.

Pentru cel păcătos absența lui Dumnezeu la nivel vizual înseamnă lipsa Lui totală, pe când pentru omul credincios lipsa lui Dumnezeu poate fi simțită ca o puternică prezență.

„Cu cât omul este mai aproape de Dumnezeu, cu atât Dumnezeu îi pare mai mare, iar omul mai mic; cu cât omul este mai departe de Dumnezeu, cu atât Dumnezeu îi pare mai mic, iar omul mai mare. Este o depărtare între om și Dumnezeu unde omul se face nevăzut, iar Dumnezeu rămâne; și mai este o altă depărtare unde Dumnezeu se face nevăzut, iar omul rămâne. A spune că nu este Dumnezeu nu dovedește absolut nimic despre Dumnezeu, ci arată numai măsura depărtării de Dânsul a celui ce spune că nu este Dumnezeu. Când cel ce spune că nu este Dumnezeu se întoarce la credință în Dânsul, dovedește prin aceasta doar că depărtarea dintre el și Dumnezeu s'a micșorat.” (Sfântul Nicolae Velimirovici, *Gânduri de spre bine și rău. Pasajul 151*)

Absența lui Dumnezeu la nivel vizual este și un indiciu că soluțiile pentru problemele vieții noastre vin pe altă filieră decât cea materială. E ca și cum ne-ar invita la un dialog pe un alt canal de comunicare.

Absența lui Dumnezeu din ochii noștri ne lasă adesea impresia că ne descurcăm singuri și toate meritele ni se cuvin. Dar pe de altă parte când lucrurile nu merg bine vina o aruncăm către noi și neputințele noastre. Reglajul dintre ce putem și ce nu putem îl vom face pe parcurs... la fel și cât de mult intervine Dumnezeu în ceea ce facem. Suntem pe Cale de a ne dumeri cum stau de fapt lucrurile...

Absența lui Dumnezeu din creație ne lasă impresia la început că totul există de la sine și apoi pe parcurs cu cât înaintăm în viață și în experiență realizăm din ce în ce mai mult că orice există are la bază un Creator, și totul se leagă...

De ce nu-L vedem pe Dumnezeu?

Lumea văzută și cea nevăzută este un mare puzzle iar noi suntem chemați să-l rezolvăm.

La sfârșit după ce așezăm toate piesele, imaginea rezultată este chiar chipul Dumnezeului nostru... chipul Sfintei Treimi.